

gennem Tiderne har faaet Navn af Askov-Sløjf. Foreningen faar ganske vist nu en mindre Understøttelse, men denne Understøttelse faar den gennem Dansk Sløjdforening, og det er maaske ærede Medlemmer bekendt dels af Udtalelser, der ere faldne her i Tinget tidligere, dels af Diskussioner, der ere førte i Pressen, specielt i Lærerforeningens Medlemsblad, at der mellem disse to Foreninger hersker en ikke ringe Strid. Man er ikke svært enig om, hvilket System der er det bedste. Jeg mener ikke, at det er det, det her kommer an paa at dømme om. Imidlertid maa det vist erkendes, at „Sløjdforeningen af 1902“ har arbejdet saa godt og har vundet saa stor Tilslutning, at den bør have sit Ønske om et selvstændigt Statstilskud opfyldt. Den har gentagende søgt om at komme i Betragtning, og jeg synes, at efter det Materiale, der nu foreligger til Bedømmelse af dens Virksomhed, vil det være rimeligt og retfærdigt at imødekomme dens Ønske.

Som alt nævnt har denne Forening vundet betydelig Tilslutning rundt omkring i det hele Land, og saa vidt jeg kan skønne af Bilagene til Andragendet og af de Oplysninger, jeg har været i Stand til at indhente, tæller denne Forening flere Medlemmer end selve Hovedforeningen, under hvilken den hidtil har sorteret med Hensyn til Tilskud af det offentlige. Det Tilskud, man nu andrager om at maatte faa, ønsker man at benytte til Uddannelse af Lærere, til Tilvebringelse af Tegninger og til Modelrækker. Jeg synes, den i Andragendet givne Motivering er saa veltalende, at der er al Grund til nu at imødekomme Foreningens Ønske. Jeg tillader mig at gøre opmærksom paa, at Forstanderen for Askov Højskole meget varmt har anbefalet at imødekomme Foreningens Andragende. Forstander Appel gør opmærksom paa, at hvis Foreningen faar sin Understøttelse paa den ønskede Maade og faar en større Understøttelse, vil den kunne virke paa fyldigere og mere selvstændig Maade, og han tilføjer, at det er hans Opfattelse, at begge Retninger ville have Gavn af at blive ligestillede. Dette sidste tror jeg er rigtigt. Det er — jeg gentager det — ikke min Agt her at komme ind paa at bedømme, hvilken af disse Retninger der har de største Fortrin, men jeg er enig med Forstander Appel, naar han siger, at begge Retninger ville have Fordel af at blive ligestillede.

Jeg har personlig haft Lejlighed til at gøre mig bekendt med en Del af den

Virksomhed, „Sløjdforeningen af 1902“ udfolder, og jeg har blandt andet lagt Mærke til, at i den By, hvor jeg bor, og hvor man har faaet Sløjdundervisning indført i Kommuneskolen efter det System, der bærer Navnet Askovsystemet, er man meget vel tilfreds dermed. Det er min Opfattelse, at dette System har Fremtiden for sig og, ligesom det hidtil har været Tilfældet, stedse vil vinde større og større Udbredelse. Jeg beklager, at Finansudvalget ikke har set sig i Stand til at anbefale Andragendet, og har derfor tilladt mig at stille et Ændringsforslag om, at Andragendet fra „Sløjdforeningen af 1902“ bliver henvist til Kultusministeren, og jeg haaber, at Tinget vil slutte sig til dette Ændringsforslag.

Halsted: Jeg vil tillade mig at anbefale det under Nr. 62 opførte Andragende fra Bestyrelsen for Dansk Præsteforening, som gaar ud paa, at der maa blive givet de inden 15. Maj 1903 ansatte Præster Ret til at faa deres Tiendeindtægt beregnet som hidtil efter hvert Aars Kapitelstakst. De have ikke noget retligt Krav, og de erkende ogsaa i Andragendet, at de selvfølgelig maa underkaste sig Lovgivningsmagten. Men paa den anden Side have de et Billighedskrav, og det, de søge om, er ogsaa i Overensstemmelse med, hvad vi have gjort ved mange andre Lejligheder, hvor vi ved Lov have forandret Lønnen for de Embedsmænd, som hørte ind under vedkommende Lovs Omraade. I saadanne Tilfælde have vi enten optaget en Bestemmelse om, at ingen kunde efter den nye Lov faa mindre, end han havde forinden — Forskellen blev givet som personligt Tillæg —, eller ogsaa har man givet Embedsmændene Lejlighed til at forandre Stilling saaledes, at det blev frivilligt, om de vilde blive staaende. Men intet af dette er Tilfældet her. Det er ikke frivilligt, om de ville blive i Stillingen, thi naar en Præst er i Embede, kan han ikke forlade det, forinden han kan faa et nyt, og efter hele Indstillingsmaaden osv. er det ikke afhængigt af ham selv, hvorvidt han kan blive forflyttet eller ej. Jeg kan derfor ikke se rettere, end at naar man drager en Analogi med, hvad der helt igennem er gjort ved Forandringer i Lønningslovene for de forskellige Embedsklasser under Administrationen, er der her et godt Billighedskrav, at bygge paa.

Det synes ogsaa, at Ministeriet efter det Svar, det har givet paa Præsternes Hen-